

De aceeași autoare la Editura Nemira:

Scăunele roșii

EDNA O'BRIEN, născută în 1930 în Tuamgraney, Irlanda, este considerată una dintre cele mai valoroase scriitoare contemporane. Pentru romancierul american Philip Roth, de exemplu, este chiar „cea mai talentată autoare care scrie în limba engleză”. Într-o carieră de peste cincizeci de ani, a publicat multe romane, povestiri, piese de teatru și poezii. *Country Girls* (1960), debutul ei în roman, care avea să fie prima parte dintr-o trilogie (*Fetele de la țară* – Editura Nemira, 2018), a avut curajul să rupă tăcerea în care erau învăluite teme-tabu legate de sexualitate și societate în Irlanda după Al Doilea Război Mondial. Cartea a fost interzisă și denunțată de la amvon, autoarea părăsindu-și țara natală și locuind de atunci la Londra. Au urmat multe volume recompensate cu premii importante, printre care *The Light of Evening* și *The Love Object*. *Scăunele roșii* este cel mai recent roman al său și s-a bucurat de un succes remarcabil.

Edna
O'BRIEN

Fetele de la țară

o trilogie

Traducere din limba engleză și note
MIHNEA GAFIȚA

NEMIRA

loc de azi, ieri, să des-comit crima comisă, nedorită de nimeni. Degeaba. Nimic nu rămâne, doar niște căcăcioase de înnuri.

O să trecem prin toate momentele și tot protocolul, coroane de flori, și trandafiri, și Mozart¹, și Van Morrison², după care coșciugul va pleca în mica lui călătorie cu hopuri, ca și cum s-ar duce la o sindrofie, numai că nu acolo ajunge. Mă-ndrept chiar acum spre dric și mă gândesc la deviza lui Durack: „Soldat bătrân, Baba, soldat bătrân“ – și mă rog să nu mă interogheze fiul ei, fiindcă sunt unele lucruri pe lume despre care nu poți să-ntrebi și sunt – vai, Mielul Domnului! – unele lucruri pe lume la care nu poți răspunde.

Cuprins

Fetele de la țară.....	7
Fata însingurată.....	251
Fetele și fericirea lor conjugală.....	531

¹ Este vorba despre *Requiemul* lui Mozart, compus în 1791, chiar înaintea morții lui.

² Sir George Ivan Morrison (n. 1945), compozitor, interpret și instrumentist nord-irlandez.

Fetele de la țară

Au făcut ochi brusc și, dintr-o singură mișcare, m-au ridicat în fund. Numai când sunt anxioasă mă tresc și, pret de un minut, nu mi-am dat seama de venii bătea imina ceva mai tare și de obicei. Abia după aceea mi-am adus aminte. Vechiul motiv, dar l-am scurs și nu veni acasă.

Când să mă dau jos, m-am oprit pe marginea patului și răpă, născzind cu palma cvvertură de azin verde. Uzerarai s-o împăturai, cu o seară înainte, mâni și ea. M-am lăsat să alunec pe podul și linoleumul mi s-a părut rece sub tălpi. Mi s-au strâns instinctiv degetele de la picioare. Aveam papuci, dar mă puneai mâni să-l călător pentru când mergeam în vizite la mătușe și veni mai cei mulți: aveam și cearșaf, dar acela stătea înlocuit în sertare, până când veneai masatură de la Dădă, pe timpul verii.

Mi-am pus șosetele, scurse până la glezne.

Plata în aer, dinspre burăclărie, un năros de șuncă peșna - dar nu mi-a făcut poftă.

Apoi m-am dus la ferestra și ridic șorțul. A rănit brusc în sus și cordonul s-a răsucit în jurul lui. Norocul

Fetele de la țară

1

Am făcut ochi brusc și, dintr-o singură mișcare, m-am ridicat în fund. Numai când sunt anxioasă mă trezesc ușor și, preț de-un minut, nu mi-am dat seama de ce-mi bătea inima ceva mai tare ca de obicei. Abia după aceea mi-am adus aminte. Vechiul motiv. Iar l-am așteptat și n-a venit acasă.

Când să mă dau jos, m-am oprit pe marginea patului o clipă, netezind cu palma cuvertura de satin verde. Uitaserăm s-o împăturim, cu o seară înainte, mami și eu. M-am lăsat s-alunec pe podea și linoleumul mi s-a părut rece sub tălpi. Mi s-au strâns instinctiv degetele de la picioare. Aveam papuci, dar mă puneam mami să-i păstrez pentru când mergeam în vizite la mătușile și verii mei cei mulți; aveam și cearpete, dar acelea stăteau făcute sul în sertare, până când veneau musafirii de la Dublin, pe timpul verii.

Mi-am pus șosetele, scurte până la glezne.

Plutea în aer, dinspre bucătărie, un miros de șuncă prăjită – dar nu mi-a făcut poftă.

Apoi m-am dus la fereastră să ridic storul. A țâșnit brusc în sus și cordonul s-a răsucit în jurul lui. Norocul

meu că mami coborâse deja, fiindcă întotdeauna îmi ținea lecții despre cum se ridică storurile corect, cu gingășie.

Soarele nu răsărise încă și pajiștea era stropită cu margarete care dormeau duse. Rouă, peste tot. Iarba de sub fereastra mea, gardul viu care o înconjoară, sârma ruginită a gardului de după el și ditamai câmpul din afară – toate erau atinse de o burniță delicată, călătoare. Frunzele și copacii erau scăldați în acea burniță, iar copacii, ei, cel puțin, arătau ireali, cum sunt cei din vise. În jurul tufelor de nu-mă-uita, care creșteau din flancul gardului viu, se făcuseră halouri de apă. Apă care sclipea, ca de argint. Totul era liniștit, perfect nemișcat. În depărtare, din muntele albastru, se ridica fum. Urma să fie o zi toridă.

Văzându-mă la fereastră, Ochi-de-Taur a ieșit de sub gardul viu, s-a scuturat de apă și s-a uitat în sus, la mine, plictisit și trist. Era câinele nostru ciobănesc și-i spusese așa, Ochi-de-Taur, pentru că avea ochii pătați cu negru și alb, ca bomboanele din cutie.¹ De obicei, dormea în adăpostul de chirpici, dar în noaptea aceea rămăsese în vizuina de iepure de sub gardul viu. Acolo dormea întotdeauna, când era tati plecat. Nici nu mai trebuia să-ntreb – tatăl meu nu venise acasă.

Chiar atunci a strigat Hickey de jos. La început, nu l-am auzit, fiindcă tocmai îmi scoteam cămașa de noapte peste cap.

– Ce? Ce-ai zis?! am întrebat, ieșind în capul scărilor înfășurată în cuvertura de satin.

– Doamne, Dumnezeu, am răgușit de când tot zic! – apoi mi-a zâmbit larg, de jos, și m-a întrebat: De care ou vrei la micul-dejun, alb sau cafeniu?

– Întrebă-mă frumos, Hickey, și spune-mi „scumpo“!

¹ Trimitere la o marcă de dulciuri, *Bull's Eye*, rotunde, cu dungi mai deschise și mai închise la culoare.

– Scumpo, scumpeteo, drăguțo, dulceato, vrei un ou alb sau vrei unul cafeniu la micul-dejun?

– Unul cafeniu, Hickey.

– Am un ou strașnic de la o puicuță, special pentru tine, a zis el, întorcându-se în bucătărie.

A trântit ușa. Mami nu reușea nicicum să-l învețe să închidă ușile cu blândețe. Hickey era omul nostru de ajutor în casă și-l iubeam. Ca să dovedesc, am spus asta cu voce tare către Sfânta Fecioară, care se uita la mine cu ochi sticloși, dintr-un cadru aurit.

– Îl iubesc pe Hickey, am zis – ea n-a zis nimic.

Mă surprindea faptul că nu vorbea mai des. Mi-a vorbit odată, și ce mi-a spus a fost foarte personal. S-a întâmplat când mă dădeam jos din pat în toiul nopții, să-mi spun o năzuință. Mă dădeam jos din pat de șase-șapte ori pe noapte, ca gest de penitență. Îmi era frică de iad.

Mă gândeam: da, îl iubesc pe Hickey; dar, bineînțeles, voiam să spun că-mi era drag. Când aveam șapte sau opt ani, ziceam c-o să mă mărit cu el. Tuturor le spuneam, inclusiv examinatorului de la catehism, și c-o să locuim în căsuța puilor și-o să căpătăm gratis, de la mami, ouă, lapte și legume. Varză – altă legumă nu se planta la noi. Acum însă, vorbeam de căsătorie mai puțin. În primul rând că Hickey nu se spăla niciodată, doar cât își dădea cu apă de ploaie peste față, când se apleca deasupra butoiului colector, seara. Avea dinții înverziți și ultimul lucru pe care-l făcea noaptea era că-și slobozea udul într-o cutie de compot de piersici, pe care și-o ținea sub pat. Mami îl certa. Își făcuse obiceiul să rămână trează noaptea, pe întuneric, așteptându-l pe el să vină acasă, așteptând să-l audă cum ridică fereastra și vărsa conținutul cutiei de compot de piersici peste bordura de-afară.

– O să omoare tufeale-alea de sub fereastră, Doamne ferește! zicea și, uneori, în nopțile când era foarte supărată, cobora în cămașă de noapte și bătea la ușa lui și-l

Întreba de ce nu face afară ce are de făcut, dar Hickey nu-i deschidea niciodată, era prea șiret.

M-am îmbrăcat în grabă și, când m-am aplecat să-mi iau încălțările, am văzut scame, praf și fulgi căzuți sub pat. Dar eram prea supărată ca să mai frec podeaua prin cameră, așa c-am ridicat poalele cuverturii pe pat și-am ieșit repede.

Pe palier, ca de obicei, era sumbru. O fereastră urâtă, cu vitraliu, îi dădea un aer îndoliat, de parcă tocmai ar fi murit cineva în casă.

– Oul o să fie ca un glonț! a strigat Hickey.

– Vin acuma! i-am strigat înapoi.

Trebuia să mă spăl. În baie, frig – n-o folosea nimeni, niciodată. O baie părăsită, cu o pată de rugină pe lavoar, chiar sub robinetul de apă rece, un săpun roz, nou-nouț, și un prosop de față alb, țepăn, care părea să fi stat în ger toată noaptea.

Am hotărât să nu-mi bat capul, așa c-am umplut cu apă o găleată, pentru closet, și gata. La closet, apa nu se lăsa trasă și de luni întregi tot așteptam un om care să vină să-l repare. Mi s-a făcut și rușine, când Baba, colega mea de la școală, s-a dus la baie și a zis, pe un ton de fatalitate: „Și-acuma-i defect?” La noi în casă, lucrurile ori erau stricate, ori nu le foloseam deloc. Mami avea o pereche nouă de clești de tăiat și câțiva colaci noi de frânghie într-un dulap de sus, dar nu voia să le aducă jos – zicea că precis ori se strică, ori se fură.

Camera lui tati era chiar față-n față cu baia, pe culoar. Hainele lui vechi stăteau aruncate pe un scaun. El nu era înăuntru, dar eu tot îi auzeam genunchii pocnind. Întotdeauna îi pocneau genunchii, când se urca în pat sau când se dădea jos din el. Iar m-a strigat Hickey.

Mami stătea lângă plita de gătit și mânca o felie de pâine uscată. Ochii albaștri îi avea mici și umflați. Nu dormise. Privea în gol, în față, la ceva ce numai ea vedea, la soartă, la viitor. Hickey mi-a făcut cu ochiul. Își

pregătise de mâncare trei ouă prăjite ochiuri și câteva felii de șuncă afumată în casă. Își înmuia pâinea în gălbenușul moale de ou, după care o sugea.

– Ai dormit? am întrebat-o pe mami.

– Nu. Aveai o bomboană-n gură și m-am temut să nu te îneci, dac-o înghițeau întregă, așa c-am rămas trează, nu cumva să...

Întotdeauna țineam bomboane și tablete de ciocolată sub pernă, iar eu, ce-i drept, luasem un jeleu de fruct sub limbă, chiar înainte s-adorm. Biata mami, nu putea să nu-și facă tot felul de griji. Presupun c-a stat acolo, în pat, gândindu-se la el, așteptând s-audă vreun automobil oprindu-se pe drum, așteptând să-i audă pașii târșâiți prin iarba udă, așteptând s-audă zgomotul porții care scârțâia din țâțâni – așteptând și tușind. Întotdeauna tușea când se întindea în pat, așa că ținea mereu niște cârpe vechi pe post de batiste într-o pungă de catifea legată de unul dintre stâlpii de alamă ai patului.

Hickey mi-a curățat de coajă vârful oului. Se întărise, așa c-a pus câteva mici gogoloaie de unt în el, ca să-l înmoaie. Era un ou de puicuță, care abia dacă ieșea peste marginea ditamai a paharului de ou, din porțelan. Arăta caraghios, oul așa de mic în paharul de ou așa de mare, dar la gust era foarte bun. Ceaiul se răcise. Am întrebat-o pe mami:

– Pot să-i duc liliac domnișoarei Moriarty?

Mi-era și rușine de mine, că profitam de amărăciunea ei ca să-i duc flori profesoarei, dar voiam tare mult s-o întrec pe Baba și să devin eu favorita domnișoarei Moriarty.

– Da, scumpo, du-i ce vrei tu! a zis mami, cu mintea în altă parte.

M-am apropiat de ea și am luat-o cu amândouă brațele pe după gât și-am sărutat-o. Era cea mai bună mami din lume. I-am spus asta și ea m-a strâns foarte tare în brațe

un minut, ca și cum ar fi vrut să nu-mi mai dea drumul niciodată. Eram totul pentru ea pe lume, totul.

– Aceleași mămoșenii mieroase, a zis Hickey.

Mi-am desfăcut degetele pe care mi le ținusem încrucișate pe ceafa ei albă și m-am îndepărtat de ea, timidă. Era dusă cu mintea undeva departe și încă nu dăduse nimeni la găini. Câteva dintre ele veniseră tocmai din curte și ciuguleau din blidul câinelui, lângă ușa din dos. Îl auzeam pe Ochi-de-Taur cum le fugărea și pe ele cum băteau aerul cu aripile, în timp ce se zburăteau, cotodăcind a nenorocire.

– E o piesă la sala primăriei, cucoană. Ai face bine să te duci, a zis Hickey.

– Aș face, a zis mami, pe un ton mai degrabă sarcastic.

Deși se baza pe Hickey pentru tot și toate, îi vorbea cam tăios, uneori. Se gândea: oare unde era? Trebuia să se aștepte să-l vadă venind acasă cu ambulanța sau cu vreo mașină de închiriat, luată de la Belfast cu trei zile-n urmă și neplătită? Să se împiedice pe scările de piatră de la ușa din dos, fluturând o sticlă de whisky? Să țipe, să dea cu pumnul, s-o omoare – sau să-i ceară iertare? Să se prăbușească în pragul ușii de la intrare, cu cine-știe-ce nărod beat lângă el, și să-i spună: „Mamă, ți-l prezint pe prietenul meu cel mai bun, Harry. Tocmai ce i-am dat pășunea de treișpe acri pe cel mai simpatic ogar...” Toate lucrurile-astea le pățiserăm de-atâtea ori, c-ar fi fost o prostie să ne așteptăm de la tatăl meu să vină acasă treaz. Plecase cu trei zile-n urmă, având în buzunar șaizeci de lire, cu care să plătească ratele.

– Sare, scumpo, a zis Hickey, luând cât îi încăpea între degetul mare și arătător și presărând-o peste oul meu.

– Nu, Hickey, nu-mi pune!

Pe vremea aceea, voiam fără sare. Asta, așa, ca moft. Mi se părea că era foarte adult să nu-ți pui sare sau zahăr.

– Ce-am de făcut, cucoană? a întrebat Hickey, profitând de nepăsarea ei, ca să-și un gă pâinea cu unt pe ambele părți, din gros.

Nu era vorba c-ar fi fost mami zgârcită la mâncare, dar Hickey se-ngrășase în așa hal, că nu-și mai putea face treaba.

– Să te duci la turbărie, mă gândesc, a zis mami. Solu-i gata de trecut prin el, și-o altă zi frumoasă riscăm să nu mai avem.

– Poate că n-ar trebui să plece prea departe, am zis eu.

Îmi plăcea să-l știu pe Hickey aproape, când se întorcea tati acasă.

– Poate să nu vină și-o lună, a zis mami.

Îți frângea inima când o auzeai oftând. Hickey și-a luat șapca de pe polița de la fereastră și a plecat să le dea drumul vacilor.

– Să nu uit să dau la găini, a zis mami și a luat o crațiță cu terci de pe grătarul de jos al plitei de gătit, unde stătuse la cald toată noaptea.

S-a pus pe fărâmițat mâncarea găinilor în lăptărie, afară, iar eu mi-am pregătit prânzul pentru școală. Mi-am scuturat sticla de untură de pește și tonic de la Parrish, ca să creadă ea c-am luat-o. Pe urmă, am pus-o la loc în bufet, lângă teancul de farfurii Douulton. Fuseră cadou de nuntă, dar nu le foloseam niciodată, ca să nu le spargem. În spatele lor, erau dosite note de plată. Sute. Pe tati nu-l îngrijorau niciodată notele de plată – doar ce le dosea după farfurii și uita de ele.

Am ieșit să culeg liliacul. M-am oprit pe treapta de piatră și m-am uitat peste câmpuri, simțind iar, cum simțeam întotdeauna, fiorul acela de libertate și de plăcere care mă cuprindea când vedeam varietatea copacilor și clădirile de piatră exterioare, situate la distanță mare de casă, și câmpurile atât de verzi și atât de liniștitoare. Dincolo de gardul de sârmă era un nuc, și la umbra lui creșteau tufe de clopoței, înalte și de-un albastru intens,

ca o grotă de flori de culoarea cerului printre bolovanii de calcar. Și leagănul meu se bățâia în vânt, și toate frunzele, din coroanele tuturor copacilor, fremătau.

- Ia-ți o bucățică de prăjitură și biscuiți pentru prânz, a zis mami, care mă răsfăța, dându-mi întruna mici bunătați. Acum amesteca într-o găleată cartofi cu terci, ținându-și capul aplecat și plângând în mâncarea găinilor. A zis: E-he, asta-i viața, unii muncesc și alții cheltuiesc, apoi a luat-o cu găleata către curte.

Unele găini erau deja cocoțate pe muchia găleții și ciuguleau. Mami avea umărul drept mai lăsat decât stângul, de la căratul găleților. Era dărâmată de muncile grele și muncea ca să mențină lucrurile în funcțiune, iar noaptea se-apuca să confecționeze abajururi de lămpi și paravane pentru șemineu, ca să facă s-arate casa mai frumos.

Un stol de găște sălbatice au trecut în zbor, toate gâgâind, când s-au prelins pe deasupra casei și apoi peste crângul de ulmi. Acolo, în crângul de ulmi, se duceau vacile să se răcorească vara și acolo se țineau după ele muștele. Acolo și eu mă jucam adesea de-a magazinul, cu cioburi de vase de porțelan sparte și cutii de carton. Eu și Baba ne refugiam acolo și ne spuneam secretele una celeilalte, iar odată ne-am scos ghetetele în crâng și ne-am gădilat una pe alta în tălpi. Cel mai mare secret dintre toate. Baba zicea c-o să mi-l spună și, de fiecare dată când zicea, eu îi dădeam câte o batistuță de mătase, ori o panglicuță nouă de tartan, ori cine-știe-ce.

- Nu mai fi mofluză, draga mea scumpețică! a zis Hickey, întorcându-se cu patru găleți de lapte, numai bun pentru viței.

- Tu la ce te gândești, Hickey, când te gândești? l-am întrebat.

- La păpușele. La soțioara mea dragă și drăguță. Gânditu-i curată păcăleală, mi-a spus.

Vițeeii zbierau la poartă și, când s-a dus la ei, fiecare și-a vârât botul în găleată și s-a pus pe băut lacom. Cap-Alb, cu ochi violeți uriași, era vițică și bea cel mai repede, ca să-și poată vârî botul și-n găleata de lângă ea.

- Să n-o apuce vreo pântecăraie, am comentat.

- Biata de ea, i s-ar potrivi mai bine o masă cu carne.

- Călugăriță vreau să fiu, când oi fi mare - la asta mă gândeam.

- În ochii mei, călugăriță și ești. Din ordinul ăla din Kerry, cu două capete pe-o singură pernă.

M-a cuprins un oarecare dezgust și am plecat să culeg liliacul. Dalele de ciment de pe latura casei erau verzi și alunecoase. Pe ele se întâmpla să dea pe dinafară butoiul cu apă de ploaie și deasupra lor era fereastra pe care și vărsa Hickey conținutul cutiei de compot de piersici în fiecare noapte.

Mi s-au udat sandalele când am luat-o prin iarbă.

- Vezi pe unde calci! mi-a strigat mami.

Se întorcea din curte, cu găleata goală într-o mână și cu câteva ouă în cealaltă. Mami știa lucrurile dinainte să i le spui.

Liliacul era ud. Stropii de apă cădeau pe iarbă ca niște agrașe răs-coapte, la fiecare crenguță pe care o rupeam. M-am întors, ducând acea spumă albă cu brațul, ca pe niște lemne de foc.

- Nu intra, c-aduci ghinionul! mi-a strigat - să nu intru în casă, adică.

Mi-a scos ea o foaie de ziar și a răsucit-o în jurul rămurelelor, ca să nu mi se ude rochia. Și paltonașul, mănușile și pălăria mi le-a adus.

- E cald, nu-mi trebuie, am zis.

Dar mami a insistat cu blândețe, reamintindu-mi iarăși că aveam o slăbiciune în piept. Așa că mi-am pus paltonașul și pălăria, mi-am luat ghiozdanul, o bucată

de prăjitură și o sticlă de limonadă plină cu lapte pentru masa de prânz.

Cu frică și tremurând, am luat-o spre școală. Se putea să-l întâlnesc pe drum sau el putea să vină acasă și s-o omoare pe mami.

- Ieși să m-aștepti? am întrebat-o.

- Da, draga mea, cum termin de făcut ordine, după ce mănâncă Hickey, ies la drum și te-aștept să vii.

- Ești sigură? am zis.

Aveam lacrimi în ochi. De fiecare dată mă temeam să nu moară mami cât eram eu plecată la școală.

- Nu mai plânge, iubito! Haide acum, e timpul să pleci. Să-ți mănânci bucățica de prăjitură la prânz! Și te-aștept la drum.

Mi-a îndreptat pălărioara pe cap și m-a sărutat de trei sau de patru ori. A rămas pe dalele de ciment, să se uite după mine. Îmi făcea cu mâna. Rochia maro pe care o purta îi dădea un aer trist - de ce mă îndepărtam, de-aceea mi se părea mai tristă. Ca o vrăbiuță în zăpadă, cafenie, temătoare și însingurată. Mi-era greu să mă și gândesc la cum se măritase, într-o dimineață însorită, purtând o rochie de dantelă și o pălărie moale, cu flori de piciorul-cocoșului, și că avea ochii umezi de plăcere, când acum îi curgeau lacrimile șuvoi din ei.

Hickey mâna vacile către câmpul de departe și l-am strigat. Mergea în fața mea, cu cracii pantalonilor vârați în ciorapii groși de lână, cu șapca răsucită invers, așa încât cozorocul îi acoperea ceafa. Mergea ca un clown. I-aș fi recunoscut mersul dintr-o mie.

- Ce pasăre-i aia? l-am întrebat.

Era o pasăre, pe o ramură a castanului înflorit, care părea să strige: „Ascult-aici! Ascult-aici!”

- Mierlă, mi-a răspuns.

- Nu e mierlă. Văd și eu de-aici că e-o pasăre cafenie.¹

- Bravo, șmecheruțo! E-o pasăre cafenie. Hai, c-am treabă, nu stau să-ntreb toate păsările cum le cheamă, ce vârste au, ce plăceri, cum li se par la gust melcii - bazaconii de-astea. Ca toți mamelucii care vin până la Burren, ca să se uite la flori. Auzi, la flori! Eu muncesc. Toată șandramaua de aici pe umerii mei stă.

E drept că Hickey făcea mai-toată munca, dar și așa se alegea praful de tot - de toți cei patru sute de acri, câți erau.

- Șterge-o, hai, obrăznicătură ce ești, c-acuma-ți trag una la fund!

- Nu ți-e rușine, Hickey?!

Aveam paisprezece ani și nu mi se părea cuviincios că-și permitea să-mi vorbească așa de fără perdea.

- Ia dă-ne un fluturaș, mi-a spus, zâmbind larg din ochii lui mari, blânzi, cenușii.

Am ridicat din umeri și-am șters-o de lângă el. „Fluturaș” era denumirea lui de cod pentru pupat. Nu-l mai pupasem de doi ani, din ziua în care mami îmi făcuse tort de ciocolată și pusese pariu cu mine că nu eram în stare să-l pup de zece ori pe Hickey. Tati era în spital în ziua aceea, ca să-și revină după o beție de-a lui, cruntă, și fusese una dintre puținele ocazii în care am văzut-o pe mami fericită. Numai în cele câteva săptămâni de după fiecare beție, putea și ea să lase garda ceva mai jos, până nu venea iar vremea să-și facă griji pentru cheful următor. Ea stătea pe treapta de piatră de la ușa din dos, iar eu țineam între palme un scul de lână, pe care-l răsuca ghem. Hickey se întorsese de la târg și-i spusese ce preț obținuse pe-o junincă, și-atunci mami mă

¹ Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, „mierlă” se zice *blackbird* - textual, „pasăre neagră”.

provocase să-l pup de zece ori pe Hickey pentru o felie de tort de ciocolată.

Am luat-o pe pajiște-n jos, grăbită și îngrozită c-ar fi putut apărea tati, în orice moment.

I se spunea pajiște, pentru că pajiște și fusese pe vremuri, când încă mai exista casa cea mare, numai că Tanii¹ incendiaseră casa cea mare, iar tatăl meu, spre deosebire de strămoșii lui, nu se mândrea cu pământul, și de-aceia și stătea să se ruineze toată șandramaua.

Am trecut pe partea cu tufe țepoase, de la capătul de jos al câmpului, care ducea către poarta de răchită.

Era plină de măceșe, de ferigi tinere, de tulpini de cruciulițe și de ciulini ascuțiți ca niște ace. Sub ele toate, pământul era stropit cu milioane de floricele sălbatice. Puzderii de puncte albastre, și albe, și violete – ca niște cântecele care se revărsau din pământ. Cât de tainice, de frumoase și de prețioase erau, ascunse acolo, sub țepi și sub ferigile proaspete!

Mi-am schimbat liliacul dintr-un braț în celălalt și am ieșit la drum. Jack Holland m-aștepta. M-am și speriat, când l-am văzut, rezemat de zid. La început, am crezut că era tati. Erau cam de aceeași înălțime și amândoi purtau pălării, în loc de șepci.

– A, Caithleen, copila mea, m-a întâmpinat, ținându-mi poarta, în timp ce eu mă strecuram prin ea pieziș.

Poarta se deschidea înăuntru, dar puțin, și trebuia să te faci subțire ca să poți ieși. Apoi Jack a pus la locul ei sârma care o ținea închisă și a luat-o cu mine pe calea de tractare².

¹ În istoria Irlandei, așa-numiții *Black-and-Tans* (textual: „negri și bronzăți“) erau detașamente de polițiști auxiliari ai Poliției Regale britanice, foarte brutali în relațiile lor cu irlandezii.

² Potecile bătătorite care însoțesc, de-o parte și de alta, cursurile de apă, ca să poată merge pe ele caii care tractează diverse ambarcațiuni.

– Cum îți mai merge, Caithleen? Mama-i bine? Tatăl tău iese în evidență prin absență. Îl tot văd pe Hickey la lăptărie de câteva dimineți.

I-am spus că totul mergea bine, amintindu-mi deviza pe care mi-o spusese mami: „Plângi, dacă e să plângi, dar plângi singură!“